

tallet er gaaet op og ned, og det er noget større i 1895, end det var for 10 Aar siden, 1885, men dog saaledes, at det i Forhold til Befolkningstallet var faktisk mindre i 1895 end i 1885. — Jeg vil dernæst nævne det Antal anmeldte og opdagede Forbrydelser af den Art, som nævnes i Politidirektørens Indberetning. Antallet heraf var i 1880: 111, i 1885: 177, i 1890: 117 og i 1895: 148, altsaa ikke saa ganske lidt mindre i 1895, end det var i 1885. Af disse Sager blev en stor Del afsluttet uden Aktion, hvilket altsaa vil sige, at en overordentlig stor Masse af dem vare ubetydelige Sager; saaledes antager jeg, det skal forstaaes, jeg forstaar det i alt Fald paa den Maade. Antallet af alle uden Aktion sluttede Sager var i 1880: 112, i 1885: 153, i 1890: 113 og i 1895: 174. Det synes altsaa, som om de Sager, der have været af denne Art, i 1895 have været gennemgaaende af en betydelig mildere Art end i de foregaaende Aar, navnlig end i 1885. Der blev beordret Aktion i 1880 mod 21 Personer, i 1885 mod 44, i 1890 mod 27 Personer og i 1895 mod 37. Der er altsaa beordret Aktion i 1895 mod et betydeligt mindre Antal Personer, end der blev beordret Aktion imod i 1885, hvilket altsaa tyder paa, at om end der er foregaaet nogen Stigning i 1890—95, saa ere dog Forholdene betydelig bedre, end de var i 1885. Men saa kommer der et Tal i Politidirektørens Indberetning, som er det eneste, der tyder paa nogen Forværrelse af Forholdene — og jeg er ikke ganske klar over, hvorledes dette Tal kan være kommet frem — nemlig Antallet af dem, der ere idømte Straf for de samme Forseelser, der her er Tale om. Der blev idømt Straf i 1880 over for 11 Personer, i 1885 over for 27 Personer og i 1890 over for 25 Personer, men i 1895 over for 49 Personer. Det er det eneste store Tal, der findes; men alle de andre Tal tyde paa, at ihvorvel der er en Stigning i de allerførste Aar, er Forholdet dog langt bedre, end det var for 10 Aar siden. Jeg skal saaledes nævne, at den Nedgang, som begyndte efter 1885, blev fortsat lige til 1893. I 1892 blev der i Kjøbenhavn kun anholdt 66 Personer, og der blev kun anmeldt og opdaget et Antal Forbrydelser af 92. Ved Kriminal- og Politiretten fandtes der kun 108 Tilfælde mod 197 i 1885, og saaledes er hele Vejen igennem Tallene for 1892 meget lavere. Det er kun i de sidste to Aar, at der atter er kommen nogen Stigning; men den er dog ikke af den Betskaffenhed, at Forholdene ere blevne værre end i 1885, tværtimod ere de blevne bedre. — Naar det er

Tilfældet, at man fra 1885 ned til 1893 har kunnet spore en stærk Tilbagegang i disse Forbrydelser, og at denne Tilbagegang finder Sted under de for Haanden værende Straffebestemmelser, saa staar det saaledes for mig, at Forholdene ikke give mig tilstrækkelig Anledning til at anse det for nødvendigt paa det nuværende Tidspunkt at komme frem med ny Straffebestemmelser. Jeg tror, at der kan være særlige Aarsager, som man maa efterspore for at kunne undersøge, hvori denne momentane Tiltagen i de allerførste Aar kan ligge. Det kunde jo være, at man kunde saa disse Forhold forandrede uden at skride til disse ny Straffebestemmelser. Jeg er altsaa ikke overbevist om, at denne Lov er nødvendig, og kan altsaa ikke se, at der er nogen Grund for Rigsdagen til at vedtage den.

Dertil kommer ogsaa forstellige andre Omstændigheder, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa — de ere ogsaa berørte tidligere af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Octavius Hansen) — saaledes Spørgsmaalet om Indførelsen af Rottingflag og Indførelsen af Tvangsarbejde. Jeg skal dog dertil knytte den Bemærkning, at Tvangsarbejde — det blev omtalt af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Gooz) — først egentlig kun blev benyttet over for Fattiglemmer, som gjorde sig skyldige i disciplinære Forseelser. Senere har man gjort det til Straf for andre, nemlig Bøttere og Løsgængere, og derved ere Tvangsarbejdsanstalterne komne meget videre i Retning af at blive Straffeanstalter, end de vare fra første Begyndelse af. Til dem, som nu komme paa Tvangsarbejdsanstalterne, vil man nu ogsaa føje egentlig kriminelle Forbrydere. Derved rykke de endnu et Skridt længere frem i Retning af at blive egentlige Straffeanstalter. Naar man nu ser paa Fattiglovens § 41, ser man, hvorledes der behøves rene Ubetydeligheder for at komme ind paa en saadan Tvangsarbejdsanstalt. De Forseelser, der der omtales, ere Forhold, som, naar de begaaes af Folk i Almindelighed, slet ikke ere strafbare, men naar det er Folk, der staa under Fattigvæsenets Tilsyn, som begaa dem, straffes de med Tvangsarbejde. Nu mener jeg, at saadanne Anstalter, hvor man hensætter fattige Folk, fordi de begaa noget, som ikke er strafbart, naar andre begaa det, bør bevares som Anstalter, hvor der vedligeholdes en nogenlunde human Tone, men efterhaanden som man gør dem til Anstalter for kriminelle Forbrydere — og jeg gør stor Forskel mellem dem, der straffes efter denne Lov, og Bøttere og Løsgængere —, maa Tonen og